

Váradí Richárdné Édesanyjával És Gyermekeivel

Édesanyám, a gyerekek és én. Úgy látom, hogy ez kép a veseműtétem táján készülhetett, mert látszik rajtam a betegség. Miután a férjemtől elváltam, nekem az volt a célom, hogy a gyerekeknek mindenük meglegyen. Ők hét közben az iskola után napköziben voltak, és az anyám is sokszor kijött segíteni, mert én rengeteget dolgoztam. Akkoriban még nem volt szabad szombat, szombatonként is dolgozni kellett, és a gyárban az igazgatótól nagyon sokszor kaptam plusz adminisztratív munkát is, plusz pénzért természetesen - ezzel segített nekünk az igazgatóm. Esténként, miután megettettem és lefektettem a gyerekeket, nekiláttam a külön munkának hajnal kettőig. Ez így ment majdnem minden nap, egészen 1971-ig, az első infarktusomig. Én a minimálnál is minimálisabban éltem annak idején, de a gyerekek nem nélkülöztek semmiben sem. Legfeljebb abban, hogy nem tudtak ihaj-csuhaj mulatozni, viszont minden évben négy hétig voltak Balatonszárszón táborban. Ezt kaptam, mint mozgalmi ember s mint egyedülálló anya a tanácstól. Én a Balatont először 1968-ban láttam, amikor a szakszervezettől beutalót kaptam Balatonboglárra, és vittem magammal a két gyereket is. Nekem az lett a legnagyobb örömem, amikor 1962-ben végre ebbe a lakásba költöztem a két gyerekekkel. Azóta is itt lakom. Én nagyon sokat voltam beteg. Veseműtét, epeműtét, strumaműtét, minden volt. Amikor a veseműtétem volt 1963-ban, akkor a két gyereket sajnos el kellett vinnem intézetbe. Mert nem tudtam, hogy mi lesz velem, az egyik orvos ráadásul azt mondta, hogy rákom van. Megoperáltak, utána Sopronba kerültem szanatóriumba, s mikor hazajöttem, már másnap hazahoztam a gyerekeimet. Sajnos ez olyan három-négy hónapig tartott, és a lányom nagyon megsínylette, mert ő nem szeretett az intézetben lenni. De anyám akkor már idősebb volt, nem lehetett rá bízni a gyerekeket, ő csak látogatóba járt ki hozzájuk. Édesanyám különben minden szombat, vasárnap itt volt nálam, és mikor beteg lett, akkor ide is vettem magamhoz. Sajnos ő rákban halt meg 1977-ben. Bőrrákja volt, s mikor mondták a Kékgolyóban, hogy nem sok van neki hátra, akkor hazahoztam magamhoz. Ápoltam, és meghosszabbítottam az életét 5 és fél hónappal.